

DIETSCH JEUGDVERBOND (DJV), voortzetting van het Algemeen Katholiek Dietsch Studentenverbond (AKDS) (1937-1941).

In april 1937 wijzigde het AKDS zijn naam tot DJV. Daarmee gaf het aan voortaan niet meer een jeugd-

beweging te zijn van uitsluitend katholieke studenten, maar – conform de Volksdietse beginselen – voor alle jongeren van het Dietse volk open te staan. De aansluiting van het DJV-vendel Amsterdam en van enkele individuele Nederlandse studenten bevestigde die stellingname. In Vlaanderen bleef het DJV numeriek beperkt tot twee universitaire kernen en enkele plaatselijke groepen die alles samen minder dan 200 leden telden.

Het DJV met als leider **Edgar Boonen** en als 'kanselier' **Emiel Valkaert** stelde zich op hetzelfde ideologische standpunt als zijn voorganger het AKDS: het streefde naar de realisatie van een Dietse volksstaat en stond kritisch tegenover het liberale parlementarisme, het wees de staatsnationalistische benaderingen van het **Verdinaso** en het **Vlaamsch Nationaal Verbond (VNV)** af en beschouwde zichzelf als de enige emanatie van de Volksdietse stroming. Het DJV aanzag het als zijn specifieke opdracht de jeugd een Volksdietse vorming te geven met inachtneming van een pedagogische verantwoorde jeugdwerking.

Ten aanzien van de te volgen vormingsstijl bestonden binnen het DJV twee strekkingen. De Leuvense 'kanselarij' met Valkaert en Bert Belderbos meende dat een autoritaire soldateske stijl met de nadruk op uniformen, symbolische rituelen en strenge tucht de jongeren het sterkst zou aanspreken. Een Oost-Vlaamse groep, grotendeels afkomstig uit de vroegere **Jong Nederlandsche Gemeenschap** rond de Dienst voor Vorming, met **Daniël Merlevede** en **Armand Thiel**, die het leidersblad uitgaf en redactionele hulp verstrekke aan de redactie van *De Blauwvoet*, stond eerder afkerig tegenover al wat zweemde naar militarisme. Boven de partijen stond leider Boonen, intussen advocaat in Antwerpen, die een bemiddelende rol speelde en de organisatie wist samen te houden. De spanningen kwamen onder meer tot uiting tijdens het leiderskamp in Nieuwkerken-Waas (augustus 1938) en het leidersconvent te Leuven (januari 1939). In september 1939 nam **Remi Piryns** de plaats in van Thiel als overste van de Dienst voor Vorming en in maart 1940 trad Valkaert af als 'kanselier'. De reorganisatie die volgde schafte de 'kanselarij' af en gaf de Dienst voor Vorming een overwicht. Besprekingen op initiatief van de jeugdorganisatie van het VNV, het **Algemeen Vlaamsch Nationaal Jeugdverbond (AVNJ)**, om te komen tot samenwerking met het DJV tijdens de laatste maanden voor de oorlog leverden geen positief resultaat op. Het DJV bleef vasthouden aan zijn onafhankelijkheid tegenover het VNV. Om dezelfde reden was al een eerder gelijkaardig AVNJ-initiatief in 1938 op niets uitgelopen. Dat onafhankelijke standpunt kon Piryns, die na mei 1940 de leiding alleen overnam, niet meer blijven handhaven. De druk van diverse zijden om te komen tot een eenheidsjeugdbeweging werd te groot. Begin 1941 ging het DJV over in het AVNJ, dat

later Nationaal-Socialistische Jeugd Vlaanderen werd. Uit het voormalige DJV kwamen enkele figuren die een rol gespeeld hadden in het ontstaan van de stekking Nederland Eén! en Piryns was (met Walter Bouchery die al in 1938 naar het AVNJ was overgestapt) een van de initiatiefnemers van de zogenaamde Putsch van Vilvoorde in 1942.

LITERATUUR: L. Vos, *Bloei en ondergang van het AKVS*, 2 dln., 1982; – F. van Laeken en E. Verhoeyen, *Politieke en jeugdkollaboratie*, 1985; – B. de Wever, *Greep naar de macht. Vlaams-nationalisme en Nieuwe Orde. Het VNV 1933-1945*, 1994.

LOUIS VOS*